

**ESPURNES
BARROQUES**

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

El Glòria de Händel

ORQUESTRA DEL MIRACLE,
A. NOWAKOWSKI
Direcció: Juan de la Rubia

Dissabte 1 de juny del 2024, 19h.

Santuari del Miracle
RINER (SOLSONÈS)

Valora'ns

LA TEVA OPINIÓ ENS AJUDA A MILLORAR

Escaneja aquest codi QR
i valora els concerts
d'Espurnes Barroques!

*Fes-te amic i consulta la resta de
programació d'Espurnes Barroques!*

ESPURNESBARROQUES.CAT

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

Obertura de l'òpera *Atalanta*, HWV 35

Francesc Valls (ca. 1671-1747)

Emitte spiritum tuum (Motet per a la Pasqua de l'Esperit Sant)*

Georg Philipp Telemann (1681-1767)

Música aquàtica

- Ouverture
- Sarabande. Die Schlawfende Thetis - doucement
- Bourrée. Die erwachende Thetis
- Loure. Der verliebte Neptunus
- Der stürmende Aeolus
- Menuet. Der angenehme Zephir
- Gigue. Ebbe und Fluth
- Canarie. Die lustigen Bootsleute

Georg Friedrich Händel

Eternal source of light divine, HWV 74

Adagio del *Concert per a orgue i orquestra* op. 7 n. 4 en re menor

Let the bright seraphim, HWV 57

Gloria, HWV deest

- Gloria in excelsis Deo
- Et in terra pax
- Laudamus Te
- Domine Deus
- Qui tollis peccata mundi
- Quoniam. Cum Sancto Spiritu

* Obra de recuperació patrimonial, amb edició de Bernat Cabré i adaptació de Juan de la Rubia.

Notes al programa

PATRIMONI, REIVINDICACIÓ I PLENITUD BARROCA

Si bé Telemann podria passar per ser un dels compositors més infravalorats del barroc –la tríada Bach, Händel i Vivaldi aombra massa la resta de músics d'un dels períodes més florents de la història de la música–, no és menys real que la seva importància i llegat el converteixen en un compositor que cal reivindicar més enllà de la seva *Taffelmusik*.

Telemann no sols és considerat el compositor més prolífic de la història sinó que, a més, va conrear tots els gèneres. Té òperes magnífiques, com la seva bella *Orpheus*, estrenada a Hamburg el 1726, tan sols tres anys després de l'estrena de la suite *Wassermusik*, de la qual avui podrem gaudir de manera gairebé integral.

Telemann va acabar sent director musical de les cinc esglésies més rellevants d'Hamburg, destacada ciutat hanseàtica que actualment continua tenint el tercer port més important d'Europa, essent la ciutat amb més canals i ponts del continent. El fet que Hamburg sigui encara avui una de les ciutats més poblades d'Alemanya, després de Berlín i Múnic, demostra la seva importància històrica com a port nuclear de l'imperi germànic. En l'actualitat, segueix al peu del canó amb la seva icònica sala de concerts, *Elbphilharmonie*, nou vaixell almirall musical d'una ciutat amb una història fascinant i un pes cultural específic de primer ordre.

És en aquest context que cal situar la suite *Wassermusik* de Telemann, estrenada el 1723 per a celebrar l'*Hamburgisches Admiraltäts-Collegium* (Almirallat d'Hamburg), una espècie d'organisme portuari amb responsabilitats legals, administratives, militars i judicials que vetllava per la ciutat i que va durar des de 1623 fins a 1811.

L'obra és un preciós exemple de la finor compositiva del gran Telemann i està dividida en deu moviments, dels quals avui en podrem escoltar vuit (queden fora de programa els números cinc i sis, corresponents a una Gavota que ens descriu les nàiades juganeres i a una Arlequinada sobre un tritó bromista).

El compositor aprofita la celebració de la creació de l'Almirallat d'Hamburg per a recrear un joc musical on deïtats aquàtiques es barregen entre els moviments, recreant musicalment reconegudes figures mitològiques. Així podem compartir el dolç somni de Tetis (*Sarabande*), bressolada entre un bucòlic joc de flautes i el

seu joiós despertar (*Bourré*). Així també veiem passar l'enamoradís Neptú (*Loure*, una lenta gavota d'elegant discórrer) o la tempesta representada per Èol, amb una rítmica plenament barroca que ens recorda les estacions vivaldianes. Amb el *Menuet* de Zèfir –de sensual contrast amb el número anterior–, arribem als jocs de dinàmiques del flux i reflux de la *Giga* per a acabar amb la carismàtica *Canarie*, on el gaudi d'un ball de mariners i els seus cops de taló a terra, ens situen de nou en la realitat humana, lluny de les divinitats i muses aquàtiques fantàstiques.

Händel no sols és un compositor essencial i un dels reis indiscutibles del barroc musical, sinó que la seva inventiva, la capacitat teatral, la imaginativa instrumentació i el virtuosisme vocal de les seves composicions, el converteixen en un músic tan addictiu com necessari. Així és com en l'etèria *Eternal source of light divine* –primer número de l'*Oda per a l'aniversari de la Reina Anna* (1713)–, veiem el domini de la seva escriptura per a soprano. En un idíl·lic cant contemplatiu, emmarcat per un majestàtic solo de trompeta, recrea les virtuts brillants de la sobirana en el dia del seu naixement, identificant-la amb els solemnes raigs del sol.

En contrast a aquest màgic cant anterior, l'ària solista final de l'oratori *Samsom* (1743), compost per Händel en la mateixa època en què escrivia el seu universal *Messies*, brilla per la seva exigència tant vocal com instrumental. De nou, en aquest *Let bright the Seraphim*, la veu de la soprano juga amb els solos de la trompeta barroca en un bell duel musical que recrea la victòria de l'heroï, que un cop mort, és rebut i celebrat pels serafins celestials.

Amb els vuit números del *Gloria* (1706), Händel mostra en aquesta cantata de joventut la seva rica inventiva en una aparentment senzilla composició per a soprano solista i corda. L'ascetisme de l'obra es recrea en una exquisida escriptura vocal, amb moments sublims com el màgic recolliment de l'*Et in terra*, al qual li segueix un acolorit i somiador *Laudamus te*, en un continu contrast –una de les bases de l'estil barroc–, entre l'alegre virtuosisme i el capteniment religiós.

La recuperació patrimonial de l'*Emitte spiritum tuum* (Motet per a la Pasqua de l'Esperit Sant) de Francesc Valls, un dels fars del barroc català, no pot ser més que un motiu de goig per a un Festival que –com resa en el seu nom–, fa servir la seva espurna barroca per a enriquir la nostra realitat musical i artística.

Jordi Maddaleno
Gestor i crític musical

Comentari a l'obra plàstica

ASCENSIÓ, EL MIRACLE

En les coves pintades durant el paleolític, s'hi poden trobar extraordinàries figuracions de fauna i siluetes de mans humanes que ens transporten a un acte religiós que unia l'ésser humà amb la transcendència a través de la imatge. Davant la consciència de la finitud existencial, el contacte amb el sagrat ha sigut sempre una via de redempció humana. Teories actuals sostenen que qui entrava al fons de les coves podien ser xamans que, en un acte ritual, connectaven amb la Mare Terra a través de les imatges. Gràcies a marques abstractes trobades en estalactites i a l'excel·lent acústica d'algunes sales que escollien per pintar, s'ha llançat la hipòtesi que aquest acte s'acompanyava de percussió, convertint la cova en un gran instrument. Des dels seus orígens fins avui, la imatge i la música han donat accés a la relligació amb el sagrat.

Quan la transcendència va recaure en un Déu únic, va sorgir l'extraordinària dificultat de determinar si podia o no podia ser representat. Els monoteismes tenien clarament escrit a l'Èxode: «No et fabriquis ídols; no et facis cap imatge del que hi ha a dalt al cel». El judaisme i l'islam van seguir aquest manament al peu de la lletra. Seguint les instruccions que Déu li va donar al Mont Sinai, Moisès va fer construir el tabernacle dins del qual havia de quedar velada la imatge del sagrat per sempre. Quan en sortia de parlar amb Déu, havia de cobrir-se la cara amb un vel per parlar amb els israelites. En el cas de l'islam, Déu s'invocaria amb noranta-nou noms, Mahoma hauria de ser representat amb la cara velada en ser el seu enviat i la tradició diu que la pau de Déu està velada per setanta mil cortines de llums i de tenebres sense les quals la seva mirada consumiria a tot aquell a qui arribés. Circumscriure Déu en un nom o en una imatge era una dificultat insalvable en ser el signe màxim de la indivisible unitat.

El cristianisme il·lustra com cap altra religió la complexitat de la disjuntiva entre representar o no representar el sagrat, ja que si Déu s'encarna en un home, Déu pot esdevenir imatge. La visibilitat divina en el cristianisme s'ubicarà sempre en una tensió entre la iconoclàstia i la iconodúlia per la seva concepció d'un Déu invisible, fet carn en Crist, i la consegüent qüestió trinitària. La iconodúlia va ser una noció fonamental extreta de les lluites iconoclastes del cristianisme: suposava adorar Déu a través de la imatge, però no pas adorar la imatge en si, la qual cosa seria idolatria. D'aquesta forma, l'art obria la possibilitat de culte del creient en entrar en contacte amb Déu a través d'una imatge medidora.

L'ascensió és l'últim misteri de la vida de Jesucrist en el món terrenal. Després de la seva mort i resurrecció, segons les escriptures, restà quaranta dies a la terra fent diverses aparicions als seus deixebles. En la darrera d'elles, va advertir-los que ben aviat serien batejats per l'Esperit Sant rebent la seva força. Seguidament, es va enlairar i un núvol se l'endugué. Amb l'absència física de Jesús, la imatge del Déu encarnat ascendia fent-se invisible altre cop per deixar pas a la invisibilitat de l'Esperit Sant a la terra. Als cristians els quedava resoldre si només acceptaven el text revelat, com feien els altres monoteismes, o si podrien preservar la seva imatge a través de la mediació de l'art.

En aquesta situació, quedava una forma intermèdia. Davant les dificultats d'anomenar o figurar el que és innombrable i no té figura, les místiques de múltiples tradicions religioses van desenvolupar la via negativa per acostar-se al transcendent. Si no és possible definir a Déu de forma afirmativa, cal definir el que no és per circumscriure un buit en el qual la figura divina podrà copsar-se no des dels sentits sinó des del tercer ull, el qual ofereix coneixement més enllà de la raó. Un buit que convoca un no-res establint la unió fonamental amb místiques de múltiples tradicions d'occident i orient. Al segle XIV, el Mestre Eckhart va ser condemnat per afirmacions com «Demano a Déu que em buidi de Déu». Davant la necessitat de desbordar el llenguatge per aquesta finalitat, la mística sempre ha optat per l'art, generalment la poesia, la música i la pintura, llenguatges capaços de desbordar la seva pròpia forma per anar més enllà de si mateixos, per expressar l'inexpressable mostrant el que no es pot dir.

Després del procés de secularització del món occidental, les imatges continuen suplint aquesta funció essencial per la condició humana en ajudar al coneixement del trànsit a la mort, encara més al segle XXI un cop obertes les portes a la postsecularització en constatar que les religions no han pas desaparegut sinó que han canviat la seva pell. Si les imatges sacres tradicionals van perdre la seva força per reviuere el culte del creient a les seves figures, l'art contemporani no ha deixat de ser una via d'acostament a un món inefable per continuar relligant l'ésser humà amb la transcendència. Des de la revolució moderna, la representació del sagrat ha restat sublimada especialment en l'art abstracte i indirecte, ja sigui convocant a un Déu amagat, el ser o el buit. Precisament, Mircea Eliade va assenyalar que l'art abstracte va contribuir en desocultar el sagrat sepultat en un món profà. I és que el vel tamisa la llum per fer-la perceptible. La imatge és el vel que posem entre nosaltres i el transcendent per escalfar-nos amb ell sense cremar-nos.

Textos

Emite Spiritum tuum

Emitte Spiritum tuum et creabuntur
et renovabis faciem terrae.
Alleluia.

Eternal source of light divine

Eternal source of light divine!,
with double warmth thy beams display,
and with distinguish'd glory shine,
to add a lustre do this day.

Let the bright seraphim

Let the bright seraphim /
in burning row,
their loud, uplifted angel /
trumpets blow.
Let the Cherubic host, /
in tuneful choirs,
touch their immortal harps /
with the golden wires.

Gloria

Gloria in excelsis Deo
et in terra pax hominibus bonae voluntatis.
Laudamus te, benedicimus te,
Adoramus te, glorificamus te,
gratias agimus tibi /
propter magnam gloriam tuam,
Domine Deus, Rex caelestis, /
Deus Pater omnipotens.
Domine fili unigenite, Iesu Christe,
Domine Deus, Agnus Dei, Filius Patris.
Qui tollis peccata mundi, /
miserere nobis.
Qui tollis peccata mundi, /
suscipe deprecationem nostram.
Qui sedes ad dexteram Patris, /
miserere nobis.
Quoniam Tu solus sanctus, /
Tu solus Dominus,
Tu solus Altissimus, Iesu Christe,
cum Sancto Spiritu in gloria Dei Patris.
Amen.

Envia el teu esperit

Envia el teu esperit
i renova la faç de la terra.
Al-leluia.

Font eterna de llum divina

Font eterna de llum divina!,
amb doble calidesa mostreu els vostres raigs,
i amb glòria distingida brilleu
per afegir una resplendor a aquest dia.

Deixeu que els brillants serafins

Deixeu que els brillants serafins, /
en filera ardent,
bufin les seves sonores /
trompetes angèliques alçades.
Deixeu que la cort de querubins, /
amb cors melodiosos,
toquin les seves arpes immortals /
amb cordes daurades.

Glòria

Glòria a Déu a dalt del cel
i a la terra pau als homes que estima el senyor.
Us lloem, us beneïm,
us adorem, us glorifiquem,
us donem gràcies /
per la vostra immensa glòria.
Senyor Déu, Rei celestial, /
Déu Pare omnipotent.
Senyor fill unigènit, Jesucrist,
Senyor Déu, anyell de Déu, fill del Pare.
Vós, que lleveu el pecat del món, /
tingueu pietat de nosaltres.
Vós, que lleveu el pecat del món, /
acolliu la nostra súplica.
Vós que seieu a la dreta del Pare, /
tingueu pietat de nosaltres.
Perquè Vós sou l'únic sant, /
Vós l'únic Senyor,
Vós l'únic altíssim Jesucrist,
amb l'Esperit Sant, en la glòria de Déu Pare.
Amén.

Fitxa artística i biografies

Orquestra del Miracle

Violins I: Adrián Linares (concertino), Sonia Benavent, Cecília Clares,

Angie Agudelo, Marta Guillén

Violins II: Paula Sanz, Ángela Moro, Sergio Suárez, Abel Antón

Violes: Alaia Ferran, Ricardo Gil, Leticia Moros

Violoncels: Bruno Hurtado, Marc Alomar

Contra baix: Mariona Mateu

Oboès: Katy Elkin i Daniel Ramírez

Fagot i flauta de bec: Carles Vallès

Trompeta: Robert van Ryen

Tiorba i guitarra barroca: Francesco Olivero

Clavicèmbal i orgue: Xabi Urtasun

Alexandra Nowakowski, soprano

Direcció: Juan de la Rubia

ORQUESTRA DEL MIRACLE

Impulsada per la Fundació Espurnes Barroques l'any 2023, l'Orquestra del Miracle pretén erigir-se en pocs anys com un referent indiscutible en l'àmbit de la interpretació amb criteris històrics. Dirigida per Juan de la Rubia (organista titular de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona), i amb seu al Santuari del Miracle (a Riner, un petit municipi del Solsonès on habita una petita comunitat benedictina).

L'Orquestra del Miracle ha fidelitzat una plantilla estable de músics talentosos que, assajant en un context rural i harmoniós, desenvolupen una activitat social i educativa transformadora, a més de contribuir a la recuperació i difusió del patrimoni musical de la Península Ibèrica, la promoció d'obres i a crear sinergies amb altres disciplines artístiques en el marc del Festival Espurnes Barroques. Vol crear experiències d'escolta significatives a través d'un plantejament holístic en les interpretacions.

Del seu concert de presentació, amb la soprano Marta Mathéu, el juny del 2023, el crític de la revista Scherzo, Imanol Temprano, va escriure'n: "si jo fos programador, no dubtaria a intentar apuntar-me el tanto de ser el primer a contractar-los perquè el resultat artístic és senzillament enlluernador. La qual cosa no és d'estranyar tenint en compte que al capdavant de l'orquestra hi ha Juan de la Rubia –sobren les presentacions, estem davant de qui és possiblement el millor organista espanyol i un dels millors músics del moment–, que ha reclutat un elenc de músics de somni."

L'Orquestra del Miracle actua aquesta any novament al Festival Espurnes Barroques (amb la soprano Alexandra Nowakowski), i es presentarà al Palau de la Música Catalana amb el mateix programa el juliol d'aquest 2024. De cara a la temporada

2024-25 hi ha previstes actuacions a Madrid, a Barcelona (L'Auditori i Palau de la Música), entre altres sales i festivals de primer nivell d'arreu del territori espanyol.

JUAN DE LA RUBIA

Organista titular de la Basílica de la Sagrada Família i director de l'Orquestra del Miracle, és natural de la Vall d'Uixó (Castelló), on inicià els estudis de la mà del seu pare i de Ricardo Pitarch. La seva formació, esdevinguda en diverses capitals europees, comptà amb el mestratge d'O. Candendo, W. Seifen, M. Bouvard i M. Torrent, a més d'O. Latry i T. Koopman. Durant els inicis acadèmics rebé fins a cinc Premis Extraordinaris en diverses especialitats, a més del 1r Premio del Concurso Permanente de Juventudes Musicales de España (2002) i el Premi El Primer Palau (2004), guardons que contribuïren a impulsar notablement la seva carrera.

La seva activitat incessant com a solista, director, acompanyant i continuista l'ha portat a trepitjar els principals escenaris d'una trentena de països d'arreu del món, entre els quals destaquen l'Auditorio Nacional de Música de Madrid, Konzerthaus de Berlín, Gewandhaus de Leipzig, Elbphilharmonie d'Hamburg, les catedrals de Colònia, Westminster, Bogotà, Ciutat de Mèxic i Tuníssia, St. Sulpice de Paris, o el teatre Mariinsky i la Philharmonia de Sant Petersburg, entre d'altres.

De la Rubia ha actuat com a solista amb orquestres com la Freiburger Barockorchester, Kammerorchester C. Ph. E. Bach, Orquestra Nacional de España, l'OBC, Orquestra Barroca de Tenerife i les Orquestres d'Astúries, de Galícia, de Madrid, de la Comunitat Valenciana, Ciudad de Granada o l'Orquestra de Cuerdas de Bogotà. Així, ha treballat amb directors com A. Grams, F.-X. Roth, C. Mena, S. Halsey, S. Mas, K. Ono o S. Rattle. Ha col·laborat, també, amb les principals formacions corals del país i amb solistes com Asier Polo, Mireia Farrés, Raquel Lojendio, Marta Mathéu, Carolyn Sampson o Philippe Jaroussky, amb qui va enregistrar el CD "Sacred Cantatas" (Erato, 2016), nominat a un Premi Grammy el 2018.

ALEXANDRA NOWAKOWSKI

Soprano polonesa-estatunidenca, graduada en l'especialitat de cant a la Universitat d'Illinois. Nowakowski va completar els seus estudis a l'Acadèmia d'Arts Vocals de Filadèlfia i a la Washington National Opera, formant part del programa Cafritz per a joves artistes. Ha estat guardonada en els concursos Columbus Cooper-Bing, Marcella Sembrich, Gerda Lissner i Violeta DuPont. Durant la temporada 2022-2023 ha participat com a cover per als rols de Barbara i Mrs. Latch a The Hours de Kevin Puts, Voce dal cielo a Don Carlo i Sophie a Der Rosenkavalier al Metropolitan Opera House de Nova York. Al setembre del 2023 va debutar a Espanya amb l'Òpera d'Oviedo en el paper titular de l'òpera Manon i, a l'octubre, al Palau de la Música Catalana i al Festival Life Victoria Barcelona juntament amb el pianista Michał Biel. Amb aquest músic ha gravat el seu disc "Kraina" i ha tornat al Carnegie Hall de Nova York per al Citywide Concert.

JOAN VILLAPLANA

La seva obra interdisciplinària indaga una estètica negativa en els límits del llenguatge i la iconoclàstia per explorar la possibilitat de la representació en un context dessacralitzat en què el sagrat es manté ocult. Aquesta recerca creativa, en la qual s'inclou la relectura de l'espai sagrat, forma part del seu treball com a investigador doctorand dels Estudis Avançats en Produccions Artístiques de la Universitat de Barcelona. La seva obra produïda en diferents disciplines escultòriques i visuals ha sigut exposada de forma individual en institucions nacionals i internacionals com el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i el Vasco-Navarro a Bilbao, la Central European House of Photography de Bratislava, la Lumen Foundation de Budapest, la Galeria Lipoli&Lopez de Roma, el Centro Cultural de España a Guatemala, el Cui Zhenkuan Art Museum de Xi'an, el Festival Internacional de Fotografia de la Xina a Pingyao, a l'Institut Cervantes de Pequín i a la seu de la mateixa institució a Shanghai.

Per la investigació creativa i teòrica realitzada sobre els vincles existents entre la creació artística oriental i occidental ha sigut conferenciant invitat a l'Acadèmia de Belles Arts de la Universitat de Tianjin, a la Universitat d'Arts de Nanjing, a l'Institut de Comunicació Gràfica de Pequín, a la Universitat de Mongòlia Interior, a Three Shadows Art Centre de Pequín i a la Universitat de Tecnologia de Xi'an. Recentment, ha publicat un treball d'investigació traduït al mandarí amb l'editorial xinesa Jiazazhi sobre la relació entre la noció contemporània del sublim europeu en les arts visuals i l'estètica oriental del paisatge 山水 *shan shui*.

Llicenciat en Humanitats a la Universitat Pompeu Fabra en l'itinerari de pensament, diplomad en Fotografia a GrisArt i Màster en Producció i Recerca Artística de la Universitat de Barcelona, ha sigut docent a l'Istituto Europeo di Design a Madrid, a IDEP Barcelona, a la Fundació Universitària del Bages en el primer projecte de l'estat espanyol dedicat a la formació universitària de persones amb discapacitat intel·lectual i ha sigut assessor d'A Bao A Qu, projecte pel foment de l'educació visual en centres de formació primària i secundària, en espais expositius i en museus públics. Actualment és mestre de taller d'escultura de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona i professor del Màster en Fotografia i Disseny d'Elisava.

Tast gastronòmic

Biolord - biolord.cat

El Rosal - elrosal.cat

Amb el suport de:

Amb la col·laboració especial de:

Amb la col·laboració de:

Amb l'ajut de:

Cots i Claret · Oliva Torras · Alapont · Òptica Jané · La Mare Cultural · Instal·lacions AGE C · Oli Migjorn · Farmàcia Mª Teresa Comas Riu Farmàcia Òptica Casas · Òmnium Segarra · Gestoria Mas Solsona · Tegecom · Fòrumgestió Assessors · La Farga del Solsonès · ARTA Estany 2011 · Constructora de Solsona · Òmnium Segarra · Vidres Solsona · VAS · Tallers Ballús · Espar Sala · Knauf · Tèxtil Olius Koobin · Constructora del Cardoner · Fruits Taribó · Carnisseria Solvi · Càmping La Ribera · Antiga Casa Magí · Restaurant El Miracle Allotjaments El Miracle · Hotel Sant Roc · Hotel Bremon · La Mare de la Font · La Garriga de Castelladral · Càmping El Solsonès · Konvent Urbi Apartaments · Casa d'Espiritualitat del Miracle · Hostal de Pinós · Ke Diví restaurant · Acústic Barna · Amics de Vergós Guerejagt Associació Riubrogent · Associació Amics de Coaner · Associació Pro Retaule de Salelles · Associació de Veïns de Salelles

Productors:

Cervesa La Pirata · Cafès Gener-November Tea · Flequers de Cardona · EssènciesCat · El Rosal · Ecomercaderet · Torrrons Vicens Celler Grau i Grau · Restaurant Casal de Castelltallat · Horta de cal Cinto · Celler Fargas-Fargas · Forn Jorba · Giulio Bulloni · Oli Migjorn Làctics Saborit · Caseus Afinadors · Forn Coma · Celler Abadal · Chocolate Factory · Celler Clos Dominic · Forn cal Pius · Inés Rosales Que rebenti la Baells · Especialitats Viñas · Restaurant Corpus · Forn l'Espurna · Vins - cava Piteus · Forn - Pastisseria Camps · Biolord Rostisseria Romina · La Fornera de Biosca · Celler Comalats · La Garbiana · L'Olivera · Cerveses La Vella Caravana · La Solsonina · Verit Fruit · Casa Dalmases · Aya Cacao · Eixarcolant · Pastisseria Flor de Neu · Celler Collbaix · El Moli

Mitjans col·laboradors:

